

Sygn. akt IV U 1/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Wojtczuk

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2016r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania Z. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 9 grudnia 2015 r. (Nr (...))

w sprawie Z. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonemu Z. C. przysługuje prawo do emerytury od dnia 01 listopada 2015 r.;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz Z. C. kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 1/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 grudnia 2015r. Nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, odmówił Z. C. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Do pracy w szczególnych warunkach zaliczono 13 lat, 11 miesięcy i 9 dni.

Odwołanie od w/w decyzji złożył Z. C., wnosząc o uwzględnienie do pracy w szczególnych warunkach okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej od 27.10.1977r. do 16.10.1979r., gdyż po jej zakończeniu podjął zatrudnienie w szczególnych warunkach (odwołanie, k. 2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację i podstawę prawną zawartą w zaskarżonej decyzji. Ponadto wskazano, że brak jest podstaw prawnych do zaliczenia okresu odbywania

zasadniczej służby wojskowej do okresu pracy w szczególnych warunkach, ponieważ ubezpieczony przed odbyciem służby wojskowej jak też bezpośrednio po jej zakończeniu nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach (odpowiedź organu rentowego na odwołania, k. 5-7 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony Z. C. w dniu 29 maja 2015r. ukończył 60-ty rok życia. W dniu 17 listopada 2015r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury.

Na podstawie dołączonych do wniosku dokumentów organ rentowy przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999r. okres składkowy uzupełniony okresem pracy w gospodarstwie rolnym, w wymiarze 25 lat, w tym 22 lata, 3 miesiące i 25 dni okresu składkowego oraz 5 lat, 2 miesiące i 3 dni okresu uzupełniającego. Do stażu pracy w szczególnych warunkach zaliczono okresy od 15.11.1979r. do 11.02.1990r. oraz od 17.02.1990r. do 31.10.1993r., w łącznym wymiarze 13 lat, 11 miesięcy i 9 dni. Zaskarżoną decyzją z dnia 9 grudnia 2015r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury, bowiem na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze co najmniej 15 lat (decyzja z 9.12.2015 r., k. 23 akt emerytalnych).

Od dnia 2 sierpnia 1976r. ubezpieczony został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w M. początkowo jako stażysta, zaś po ukończeniu wstępnego stażu pracy od dnia 2 lutego 1977r. na stanowisku referenta technicznego ds. taboru. Następnie w okresie od dnia 27 października 1977r. do dnia 16 października 1979r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po zakończeniu służby wojskowej w dniu 12 listopada 1979r. zgłosił się do pracy w Przedsiębiorstwie (...) Oddział w M., gdzie od 15 listopada 1979r. został zatrudniony na stanowisku mistrza na stacji obsługi. Praca wnioskodawcy na w/w stanowisku wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy została zaliczona do pracy w szczególnych warunkach jako wymieniona w wykazie A, dziale XIV, poz. 24 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, tj. kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie A dziale XIV poz. 16. Pracodawca wystawił ubezpieczonemu zaświadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach w okresie od 15.11.1979r. do 31.10.1993r. Praca na stanowisku mistrza stacji obsługi została zaliczona przez organ rentowy do stażu pracy w szczególnych warunkach, z wyłączeniem okresu przebywania Z. C. na urlopie bezpłatnym od 12 lutego 1990r. do 16 lutego 1990r.

Powyższy stan faktyczny był w całości bezsporny pomiędzy stronami, a ponadto wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych ubezpieczonego oraz aktach emerytalnych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego Z. C. zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999 r., osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl powołanego wyżej art. 32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art. 27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik,

który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat dla mężczyzn), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

W niniejszej sprawie jedyną kwestią sporną pozostało to, czy ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Poza sporem pozostawało, że Z. C. osiągnął wymagany przepisami wiek w dniu 29 maja 2015r., spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy, wykazując 25 lat okresów składkowych uzupełnionych okresem pracy w gospodarstwie rolnym, jak również nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy polegało zatem wyłącznie na dokonaniu oceny okresu odbywania przez ubezpieczonego zasadniczej służby wojskowej i możliwości zaliczenia go do stażu pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy zaliczył do pracy w szczególnych warunkach staż w wymiarze 13 lat, 11 miesięcy i 9 dni, zatem ubezpieczonemu do wymaganych 15 lat brakowało zaledwie 1 rok i 21 dni. Ubezpieczony wnosił o zaliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej od 27 października 1977r. do 16 października 1979r., czyli w wymiarze 1 roku, 11 miesięcy i 21 dni. Okres ten jest wystarczający do uzupełnienia ubezpieczonemu wymaganego co najmniej 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach i przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Sąd uznał, iż odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie, z uwagi na to, że okres odbywania zasadniczej służby wojskowej powinien być zaliczony do stażu pracy w szczególnych warunkach. Z. C. przed powołaniem do odbywania zasadniczej służby wojskowej od 2 sierpnia 1976r. pracował jako stażysta, natomiast od 2 lutego 1977r. jako referent techniczny ds. taboru w (...) w M.. Po zakończeniu odbywania służby wojskowej w dniu 12 listopada 1979r. zgłosił się do w/w zakładu pracy, przeszedł okresowe badania lekarskie, szkolenie z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy oraz szkolenie przeciwpożarowe. Umową o pracę z dnia 15 listopada 1979r. został ponownie zatrudniony w (...) w M. tylko już na stanowisku mistrza na stacji obsługi. Okres zatrudnienia od 15 listopada 1979r. został zakwalifikowany jako okres pracy w szczególnych warunkach, co potwierdza zaświadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione ubezpieczonemu przez pracodawcę. Okoliczności tej nie kwestionował również organ rentowy.

W ocenie Sądu, ubezpieczony spełnił przesłanki do tego, aby okres służby wojskowej zaliczyć do stażu pracy w szczególnych warunkach, gdyż wrócił do pracy w (...) w M. w ciągu 30 dni od zakończenia odbywania zasadniczej służby wojskowej i podjął zatrudnienie w warunkach szczególnych. W tej materii wypowiadał się również Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z 12 sierpnia 2015r. w sprawie III AUa 1800/14 (LEX nr 1793799), gdzie wskazał, że czas zasadniczej służby wojskowej zalicza się do okresu pracy wymaganego do nabycia emerytury w niższym wieku emerytalnym także wtedy, gdy żołnierz przed powołaniem do zasadniczej służby wojskowej nie był zatrudniony, ale po zwolnieniu z tej służby w ciągu 30 dni podjął zatrudnienie i pracował w szczególnych warunkach. Co prawda w realiach niniejszej sprawy sytuacja jest nieco inna, gdyż ubezpieczony zarówno przed służbą wojskową, jak i po jej zakończeniu był zatrudniony, z tym że przed powołaniem do odbycia zasadniczej służby wojskowej nie pracował w szczególnych warunkach, a po jej zakończeniu został zatrudniony na stanowisku spełniającym przesłanki zatrudnienia w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Niemniej jednak, zdaniem Sądu, skoro istnieje możliwość zaliczenia okresu służby wojskowej do stażu pracy w szczególnych warunkach osobie, która nie pracowała w ogóle, to tym bardziej można zaliczyć okres służby wojskowej do pracy w szczególnych warunkach osobie, która dopiero po zakończeniu zasadniczej służby wojskowej rozpoczęła pracę właśnie w tych warunkach. Wobec powyższego cały sporny okres odbywania zasadniczej służby wojskowej należało zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach, w konsekwencji czego ubezpieczony na dzień 1

stycznia 1999r. udowodnił ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach i spełnił wszystkie przesłanki do przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 1 listopada 2015 r., tj. od miesiąca złożenia wniosku o świadczenie emerytalne.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc i § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, tj. według stawek za czynności radców prawnych obowiązujących od dnia 1 stycznia 2016r.